Vertel eens

- Een verhaaltje? vroeg Lynn achterdochtig.
- Ik heb gezegd dat jij leuk verhaaltjes kunt vertellen, zei Renee.
De kinderen gingen in een halve kring voor Lynn op de vloer zitten.
- Willen jullie echt een verhaaltje van mij horen?
- Jaaaaa! riepen ze in koor. De schoonzus van Renee, en moeder van de jarige, keek echter bedenkelijk.
Lynn voelde zich voor het blok gezet.
- Nou, zei ze, dan is het nog een geluk dat we op bezoek kwamen.
- Mama zei dat tante Renee zou komen, zei de jarige.
- Op het kinderfeestje? vroeg Lynn.
- Het is mijn feestje, zei de jongen.
- Het is zijn feestje, zei Renee. Hij is jarig.
- Dat weet ik, zei Lynn. Hij is al een grote jongen.
- Ik ben zes, zei een meisje dat naast de jarige zat.
- Zo, zei Lynn, jij bent zes.
- Ik ben ook zes, zei een ander jongetje.
- Ikke vijf, zei een meisje met twee vlechten.
Renee zat eerste rang. Ze vouwde haar armen over elkaar.
- Onthoud even, Renee, zei Lynn, dat ik straks een baksteen in mijn tasje doe.
Schoonzus greep naar een dienblad met plakjes cake.
- Iemand nog een stukje cake?
- Ik wil een verhaaltje, zei het meisje met vlechten, door Lynn in gedachten Brunhilde genoemd.
- Ja, zei de jarige, wij willen een verhaaltje.
Na enige aarzeling zette schoonzus het dienblad weer weg.
- Limonade, iemand? vroeg ze zacht.
- Er was eens, zei Lynn, die geen uitweg meer zag, een grote, boze kabouter.
- Nee, een tovenaar! riep de jarige.
- Niks ervan. Het was een kabouter. Een grote, boze kabouter.
- Kabouters zijn klein, zei een door de buren afgeleverd jongetje.
- Precies, zei Lynn. Daarom was hij boos. Hij vond ook dat hij klein moest zijn, maar...
De kinderen luisterden nu met meer aandacht.
- ...maar een lieve tovenaar, die een beetje verstrooid was, had de verkeerde toverspreuk gebruikt.
- Ja, zei Brunhilde, hij had toverpoeder gestrooid!
Renee schudde haar hoofd en zei:
- Die tovenaar, wat een sukkel.
- Nee, riep het buurjongetje. Hij was lief!
Lynn nam een slokje thee en dacht na.
- Want, ging ze verder, toen de kabouter jarig was, mocht hij een wens doen. En wat denk je, wenste hij?
- Een fiets, zei de jarige, die net een fiets gekregen had.
- Een rode fiets, zei Brunhilde.
- Met een bel, zei Renee.
De moeder was inmiddels gaan zitten. Ze keek vluchtig naar de klok.
- Nee, hij wenste dat de tovenaar zijn lievelingsknikker heel groot zou maken.
- Ik heb ook knikkers gehad, zei de jarige.
- Van mij, zei het buurjongetje.
- De tovenaar, zei Lynn, vond dat wel een aardig idee en hij zocht in zijn boek de groeispreuk op voor knikkers.
- Kwak kwak, zei een meisje, dat tot nu toe gezwegen had. De kinderen schoten in de lach.

- Knikkers! zei Lynn. Niet kikkers.
Het meisje glimlachte en zei:
- Dat weet ik wel.
- Lotje, vroeg de schoonzus luid, hoe laat komt jouw mama jou halen?
Ze stak een handje op, de vingers gespreid.
- Dan hebben we tijd genoeg, zei Renee. Het is pas half vijf.
- Maar, zei Lynn, hij keek op de verkeerde bladzijde, op de bladzijde met groeispreuken voor alles wat leeft, niet voor dingen als knikkers.
- Oei, zei Renee.
- Precies. De kabouter hield zijn lievelingsknikker in zijn hand, de tovenaar wees er met zijn toverstaf naar, zei een spreuk op en hup... de kabouter begon te groeien!
Lynn wachtte even, maar de kinderen zwegen.
- Dat maakte hem natuurlijk wel boos, want nu leek de knikker kleiner en niet groter. Gelukkig bleef hij niet groeien.
- Dat is niet waar, zei het buurjongetje, het was geen knikkerspreuk!
- Hoe groot was hij? vroeg Lotje.
- Zo groot als tante Renee, zei Lynn.
- Wauw, zei de jarige.
- Ja, zei Lynn, hij was toevallig ook net zo oud als tante Renee. Zoals jullie weten kunnen kabouters heel...
- Waarom, vroeg Renee, stopte hij eigenlijk met groeien?
- Door de stopspreuk, zei Lynn. Elke tovenaar heeft een stopspreuk. Dan houdt meteen alles op, voor als het verkeerd gaat.
- Heeft de tovenaar hem kleiner gemaakt? vroeg Brunhilde.
- Dat was een probleem, zei Lynn. Hij kon het groeien wel stoppen, maar kleiner maken, daar was geen spreuk voor.
- Waarom niet? vroeg Renee. Tovenaars kunnen altijd alles.
- Omdat, tante Renee, niemand er ooit aan gedacht had, dat een kabouter kleiner gemaakt zou moeten worden.
- Ja, zei het buurjongetje, want die zijn al klein!
- Jij heb het door, zei Lynn.
- Een beetje ongeloofwaardig is het wel, zei Renee.
De jarige stond op en liep naar de gang, waarschijnlijk naar het toilet. Zijn moeder liep achter hem aan.
Lynn keek de kring rond.
- Zo, zei ze, dat was het.
- Lynn maakt een grapje, zei Renee. Dus, de kabouter, groter gegroeid door de groeispreuk...
- Was erg boos, zei Lynn. Hij kon niet meer in zijn bedje, hij kon niet meer...
- Hij kon niet meer op zijn fiets, zei Brunhilde.
- Alles was te klein voor hem, zei Lynn. En zijn lievelingsknikker, die leek zo klein als een korreltje zand.
- Het was geen knikkerspreuk! zei het buurjongetje.
- Jij bent vast de slimste thuis, zei Lynn.
- Lynn... zei Renee verwijtend.
- Jij bent hier verantwoordelijk voor. Waarom zijn we niet vanavond gegaan?
- Ik heb me gewoon vergist.
Lotje stond op en liep naar Lynn toe. Ze legde een handje op haar been.
- Ik kan ook geen verhaaltjes vertellen, zei ze lief.
- Ik wel, zei Lynn, maar niet als ik voortdurend onderbroken wordt.
Brunhilde stond nu ook op.
- En hij at een toverbloem, zei ze, terwijl ze een pirouette maakte, en toen was hij weer klein.
De moeder kwam ondertussen terug uit de gang.

- Willen jullie nog even dansen? vroeg ze opgewekt.
- Jaaaaa! riepen de kinderen.

Even later trok Renee de voordeur dicht. Lynn keek naar de grauwe lucht.
- Je blijft me verbazen, zei Renee. Zo lief als jij voor je eigen kinderen bent...
- Ik ben niet zo goed met mensen, zei Lynn.
Renee ontgrendelde de portieren op afstand en liep naar de bestuurderskant.
- Wat is dat Lotje eigenlijk voor een kind? vroeg Lynn, terwijl ze het portier opende.
- Ik geloof dat ze een beetje simpel is.
- Ze lijkt me eerder doof, zei Lynn.
Renee ging zitten en deed net als Lynn haar gordel om.
- Dat buurjongetje, zei Lynn, die is simpel.
- ADHD, zei Renee.
- Waren er vandaag nog normale kinderen?
- Mijn neefje, toch?
Lynn zuchtte.
- Laten we gaan. Weg van de tovenaar en de boze kabouter.
- Hoe liep het eigenlijk af? vroeg Renee.
- Dat meen je niet, zei Lynn.
- Hoe werd hij weer klein?
- Hij werd niet klein. Nemen we een toeristische route of de snelweg?
- De kortste route, zei Renee.
- Dus de snelweg.
- Hij werd niet klein?
- Nee, natuurlijk niet.
- Ik zou niet weten waarom niet, zei Renee. Een verhaaltje heeft altijd een happy end.
- Dit verhaaltje niet, zei Lynn. De kabouter bleef voor altijd groot. Voor altijd en altijd.
- Dat kan toch niet? zei Renee. Hij was een kabouter en hij deed niets verkeerd!
- Soms, zei Lynn met ingehouden ergernis, word je flink genaaid en doet niemand er iets aan.
- Ik weet anders niet beter dan dat fatsoen beloofd wordt.
- Dat moet je tegen de mensen zeggen, die uit hun buurt getreiterd worden door tuig.
- Ja, in Nederland. Maar die kabouter, woonde die dan in Nederland?
Lynn verborg haar gezicht in haar handen.
- Ook goed, zei Renee, terwijl ze de auto startte, ik zeg al niks meer.
- Luister, zei Lynn, die nog een poging waagde, het was een verhaaltje.
- Dat snap ik ook wel.
- Kabouters en tovenaars bestaan niet. Een volwassen mens weet dat.
- Weet je wat, ik neem toch de toeristische route. Ik wil je iets laten zien.
- Geen paddenstoelen!
- Nee, gewoon een leuk boerderijtje.
- In dat geval... zei Lynn.
Ze reden weg. Na een tijdje zwijgend voor zich uit te hebben gestaard, zei Renee:
- Als het nou echt was geweest, zou die kabouter dan toch...
- Godnakende, Renee!
- Het was maar een vraag. Hij bleef dus groot.
- Niemand interesseert dat wat, Renee.
- Nou...
- Ja, oké, hij bleef groot, zei Lynn.
- Zo eindigt het?
- Zo eindigt het. Er gebeurde niets, hij bleef groot. Shit happens.
- Het is wel een zwak einde, zei Renee.
- Een volwassene die over kabouters en tovenaars wil horen, verdient een lullig einde.

Renee haalde haar schouders op.
- Ik vind het gewoon jammer, zei ze.
- Einde, zei Lynn. Einde, slot, passé, the end.
- Het verhaal gaat als een nachtkaars uit, zei Renee.
- En terecht, zei Lynn.
- Geen toverbloem?
- Geen toverbloem, zei Lynn.
- Goh...
- Ja.